

forholder det sig? Jeg ønsker en kort og utvetydig Udtalelse, Hr. Kapellan. Altsaa — ja eller nej!“

Emanuel bed Læberne sammen. Det var kun med yderste Møje, at han afholdt sig fra at slynge Provsten en Fornærmelse i Ansigtet.

Endelig sagde han med et foragteligt Smil:

„Dersom der med visse unge Piger menes Anders Jørgens Datter — og om andre kan der ikke være Tale — saa er det halvvejs sandt.“

„Ja saa! De tilstaar altsaa!“

„Ja; — hun er nemlig min Forlovede. Nogen udstrakt Forargelse kan dette Forhold imidlertid umuligt endnu have vakt i Menigheden, eftersom det i Gaar Aftes var første Gang, jeg talte med hende alene. Og dette skete endda — efter hvad jeg nu forstaar — ikke helt uden Vidner. Hr. Hjælpelærer Johansen var nemlig ogsaa til Stede.“

Provst Tønnesen var veget først ét, derpaa endnu ét tungt Skridt tilbage. Hans Hænder faldt fra Ryggen slapt ned til Siderne, og han stirrede paa sin Kapellan, som om han havde paa Læben at spørge ham, om han var bleven gal.

„Hvad er det, De siger? . . . Er Anders Jørgens Datter . . . Deres Forlovede?“

„Ja.“

Provstens Ansigt fremviste i Løbet af et halvt